

ΡΟΜΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ - ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δεύτερός μας χρόνος είναι
κι' έδρα πάλιν αϊ "Αθήναι.

Ο Ρωμηός την εβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θά εγγαίνη,
κι' όταν έχω ξευπνάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνει.
Συνδρομητάς δέν δέχομαι — γιατί δέν τους άνέχομαι
κι' όσα φύλλα κι' άν κρατήσ — δέν περνάς συνδρομητής.

Δέκα του Αύγουστου... ζέστη δυνατή,
κίνησις έμπόρων, θέρμη, πυρετοί.

Χίλια οκτακόσα όγδοήντα πέντε,
τό Κουβέρνο πάει πρώμα με πονέντε.

Δέν θά έχουμε ταφτέρια — όπως πριν και νταραβέρια.
Γράμματα και πληρωμαί — αποστέλλονται σ' έμ έ.
Μές' στών φόρων την άντάρα — κι' ό Ρωμηός μας μιὰ δεκάρα
κι' ός την δίνη όποιος θέλει — ειδ' άλλέως δέν μάς μέλει.

Ποῦντος όγδοήντα ένα
και μιχαλά ξεβιδωμένα.

Ο Δεληγιάννης μ' ύφος αῦστηρόν
πρός ένα τής αίθούσης του φρουρόν.

Τάς προσταγάς μου πρόσεξε, ό θυρωρέ, ν' άκούσης...
κανένas δέν θά έρχεται νά με παραζαλίζει,
ή έπαρχίας βουλευτής ή και τής πρωτευούσης
και εις τās εργασίας μου νά με παρεμποδίζει.
Κι' άν έλθη κι' ό Ζυγομαλάς κι' αυτόν νά μὴν αφήσης
και δίχως λέξιν νά ειπής την πόρτα νά του κλείσης.

Νύκτα κι' ήμέραν έχομεν μεγάλας απαιτήσεις
κι' είν' ό καιρός πολύτιμος, καθώς και συ τό βλέπεις
και δι' αυτό, παρακαλώ, την αίθουσαν νά κλείσης
και κανένas την είσοδον νά μὴ του επιτρέπης.
Οικονομία στόν καιρόν χρειάζεται όλίγη,
κι' ός τόν κρατήσωμεν καλά διά νά μὴ μάς φύγη.

Είπέ' στόν πρωτοκόλλητήν' στούς τό'χους νά κολλήση
μιάν σπουδαίαν είδησιν κι' εις γνώσιν των νά φέρη,
ότι κανείς δέν είμπορεί μ' έμέ νά όμιλήση,
πριν νά σημάνουν ώραι τρεῖς μετά τό μεσημέρι.
Μετά τās τρεῖς εύρίσκομαι εις την διάθεσιν των
ν' άκούσω πᾶν παράπονον και πᾶσαν αίτησιν των.

Άκούεις ό πρωθυπουργός τί προσταγάς κηρύττει;
εις την Ελλάδα σύμπασαν ός τό γνωστοποιήσουν...
κανένα δέν θά δέχομαι πριν νά σημάνη τρίτη
κι' άν όλων τών Δυνάμεων οι πρέσβεις με ζητήσουν.
Επιθυμώ στιγμάς τινας άνέτους ν' απολαύσω...
λοιπόν τό τοιχοκόλλημα, άλλέως θά σε παύσω.

Μὴ δίδης την παραμικράν ποτέ πληροφορίαν
κι' άν σ' έρωτήση δι' έμέ κι' αυτός ό Κόντε-Ρώμας...
μά φέρε μου, παρακαλώ, μιάν σουμάδιν κούαν
και καραμέλαις μερικαί., παρακαλώ, τής γόμας.
Έμπρός σ' έμέ νά έρχεσαι μ' έπαινωμένας χείρας,
καθώς εις του πρωθυπουργού άρμόζει τούς κλητήρας.

Λοιπόν τό τοιχοκόλλημα σου λέγω μὴν ξεχάσης...
θά ήμαι διαθέσιμος μετά τās τρεῖς και μόνον
εις σοβαράς εύρίσκεται τό έθνος περιστάσεις
και αντιπροσωπεύομεν τό κράτος και τόν θρόνον.
Μά πάρε μου, παρακαλώ, ένα δοχείον άιμου,
και νά μου φέρης πήγαινε και τὰ παράσημά μου.

Η Σύμη, καθώς έμαθες και συ, πολιορκείται
καιρούς μεγάλους τρέχομεν παντοδαπών άγώνων
και δι' αυτό εις τό έξής πάντοτε γνωστοποιείται
πώς είμαι διαθέσιμος μετά τās τρεῖς και μόνον.
Μετά τās τρεῖς... τό ήκουσες; μετά τό μεσημέρι...
μά πέρασέ μου γρήγορα τὰ γάντια εις τό χέρι.

Αυτήν της είδοποίησιν ψηλά νά την κολλήσης,
ώστε κανένas όχληρός και νά την ιδῇ...
μετά τās τρεῖς... τό ήκουσες; νά μὴ τό λησμονήσης...
κλείσε λοιπόν την πόρτα μου και βάστα τό κλειδί.
Ο πόλεμος έπαπειλει και πάλιν την Ελλάδα...
μά μὴν ξεχάσης γρήγορα νά φέρης την σουμάδα.

Ἐπέστρεψ' ἐκ τῆς ἐξοχῆς
καὶ ὁ Ῥωμηὸς ὁ δυστυχής.

Καὶ πάλιν ἐγυρίσαμεν εἰς τὰς κλεινὰς Ἀθήνας,
ἀφήσαντες τῆς ἐξοχῆς τὴν τόσῃν ἐρημίαν
καὶ πάλιν ἐγυρίσαμεν ὅσας δάφνας καὶ μυρσίνας,
στὴν σύγχυσιν, ὅσῳ θόρυβον καὶ εἰς τὴν τρικυμίαν.
Καὶ πάλιν τὰ βουδούνια μας ἐγέμισον μὲ χῶμα
καὶ μᾶς εὐφραίνει διαρκῆς οὐρητηρίων βοῶμα.

Χαίρε λοιπόν, παντέρημος καὶ προσφιλὴς Καστέλα,
ὃ ὕψος δυσθεώρητον καὶ Ἀγγέλων ὀφθαλμοῖς...
ὀλίγον δεῖν ὅσα ὕψη σου νὰ μᾶς κολλήσῃ τρέλλα
καὶ ἐκ τῶν ἀγρίων βοάχων σου νὰ πέσωμεν καὶ ἡμεῖς.
ἄ! χαίρετε, προχώματα μετὰ τῶν πυροβόλων,
ἀνεγερθέντα πρὸ καιροῦ γιὰ τοῦ Χοβάρτ τὸν στόλον.

Πόσας λαμπρὰς ἡ θέα σας δὲν μ' ἔφερ' ἀναμνήσεις!
ποσάκις δὲν μ' ἐφέρατε εἰς τὸν καιρὸν ἐκεῖνον,
ὅποτε κατεφλέγετο Ἀνατολὴ καὶ Δύσις
καὶ πόλεμον ἐσκέπτοντο τὰ τέκνα τῶν Ἑλλήνων!
Τὶ χρόνους μ' ἐνθυμίζατε καὶ τὶ σηκνάς παντοίας!
τὶ Δομοκόν, τὶ Θούρια καὶ πόσας ἐκσιραιεῖας!

Ὁ Μπούμπουλης ὁ φοβερός, ἐκεῖνο τὸ δελφίνι,
ποῦ διπλωμάτης ἔγινε στὴν Ἀλεξάνδρα τώρα,
αὐτὸς σὰς ἔστησεν ἐδῶ στὴν ἐποχὴ ἐκείνη,
ποῦ τὸν Χοβάρτ προσμένναμε νὰ ἔλθῃ ὥρα ὥρα.
Καὶ ἀπὸ τότε στέκεσθε καθὼς σὰς εἶχε στήσῃ,
νᾶσθε φιβέρ' ἀδιάρκοι οἱ Ἀνατλή καὶ Δύσι.

Χαίρετε, λείψαν' ἄφωνα τῆς πρώτης μας εὐκλείας!
σεῖς μόνον μένετε βωβὰ ἐδῶ καὶ τόσα χρόνια,
ἂν καὶ ἐπεράσαμεν καιροὺς φορικτῆς ἀνωμαλίας
καὶ ἄλλου εἶδους ἔπεσαν εἰς τοὺς Ῥωμηοὺς κανόνια.
Σεῖς ἱστορίαν κλείετε τοῦ ἔθνους μας μεγάλῃν
καὶ ἴσως περιμένετε κανένα Χόβαρτ πάλιν.

Ἄλλ' ὅμως ξεροπήγαδον, καὶ σὲ θὰ προσφωνήσω!..
ποσάκις δὲν σ' ἐκύτταξα μὲ τριζιμιον ὁδόντων
καὶ ὀλίγον δεῖν ὅσα βάθῃ σου οἰκτρῶς νὰ μαρτυρήσω,
ὡς ὁ προφήτης Δανιὴλ ὅσῳ λίκνον τῶν λεόντων.
Μὰ τώρα καὶ ἂν σ' ἐφραξαν καθόλου δὲν μὲ μέλει
καὶ ἂς σὲ ἀνοίξῃ ὅπως πρὶν ὁ Δῆμαρχος ἂν θέλῃ.

Ὡ! χαῖρε, ξεροπήγαδον... δὲν σὲ φοβοῦμαι διόλου
καὶ εἰς ἄλλα ξεροπήγαδα νὰ πέσω κινδυνεύω,
ὅσους λίκνους ὅπου ἀνοίξαν ὅσῳ δρόμον τοῦ Αἰόλου,
καὶ ἀπὸ τούτους ζωντανὸς βεβαίως δὲν θ' ἀνέβω.
Καὶ ἂν ἐσώθην ἀπὸ σὲ ἐπὶ καιρὸν τοσοῦτον,
πιστεύω, εἰς χάριτι, νὰ μὴ σωθῶ ἐκ τούτων.

Εἰς τὸν Τρικούπη ἀγαθὰ ὁ οὐρανὸς ἂς χύσῃ,
γιατὶ μὲ τὰ ἐντάλματα τῆς τότε ἐποχῆς
ἐφάγαμε καὶ ἤπιαμε μέσα στὴν τόση κρίσι
καὶ καθαρὸν ἐπήραμε ἀέρα ἐξοχῆς.
Εἶθε καὶ πάλιν γρηγόρα Πρωθυπουργὸς νὰ γίνῃ
καὶ ἄκομῃ περισσότερα ἐντάλματα νὰ δίνῃ.

Κοινωνικαὶ εἰδήσεις,
ποῦ εἶναι νὰ σαστίσῃς.

— Ἡ ἐβδομάς ποικίλῃ παρήλθεν εἰς εἰδήσεις,
ἀλλὰ ποικιλοτέρα καὶ τοῦ καιροῦ ἢ φύσις.
— Τηλεγραφοῦν πῶς βρέχει εἰς σταφιδοῦχα μέρη,
ἀλλὰ καὶ εἰς ἄλλα πάλιν πῶς εἶναι καλοκαίρι.
— Ὁ Κεῖμάλ τὴν Σύμην πολιορκεῖ ἀκόμῃ,
ἀλλὰ πολιορκεῖται καὶ ἡ Πνὺξ ἀπ' τὸν Τοτόμη.

— Ὁ βασιλεὺς εἰς Γιοῦνδεν πέρνει λουτρά εἰσέτι
καὶ βουλευταὶ καμπόσοι πέρνουν γερὸ ῥουσφέτι.
— Χολέρα ὅσας Ἀθήνας ἀκόμῃ δὲν ἐφάνη,
ἀλλ' ἡ δεξαμενὴ μας ἐντὸς ὀλίγου φθάνει,
λαμπρῶς ὁμολογουμένη ὑπὸ τορπιλλοβόλων,
ἀλλὰ καὶ ὁμολογουμένη τὸν ἐθνικὸν μας στόλον.

— Φιλοξενοῦν αἱ νῆσοι τὸν κύριον Νομάρχη.
— Στὴν Κηφισσιὰ, ὡς λέγουν, ἀρρώστια δὲν ὑπάρχει.
— Συνέδριον θὰ γίνῃ τριῶν αὐτοκρατόρων.
— Ἀκόμῃ ὁ Δουζίνας εὐρίσκεται εἰς Πόρον.
— Ἀρχίζουν νὰ πηγαίνουν οἱ κυνηγοὶ στὴ Βάρη.
— Ὁ Μίλησης στὴν Σμύρνη ἐλεεινῶς ἐδάρε.

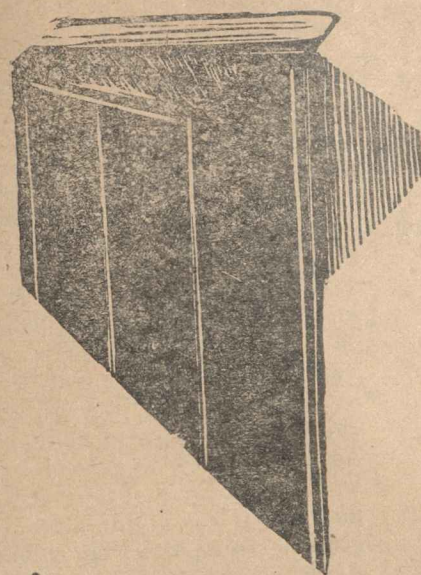
— Ὁ Καλλιγᾶς θυσιάζεται παραίτησιν πῶς δίδει.
— Καλλιτέρα πηγαίνουν τὰ δόντια τοῦ Ροῖδη.
— Ἀλλὰ καὶ ὁ φίλος Δούκας χωρεῖ ἐπὶ τὰ κρεῖσσω.
— Καὶ ὁ Δεληγιάννης μόνον τραβᾷ πρὸς τὰ ὀπίσω.
— Ἡ Ἀῖ δ' ἄς ἔλος μολύνει τὸν ἀέρα
καὶ ὁ δ' ἄς ἔλος τοῦ Φάουστ τὸν πατέρα.

— Ὁ Βαλδιμάρ τῆς Σάρτης τὴν Δούκισσαν θὰ πάρῃ.
— Στὸν Πόσειδῶνα πάλιν θὰ πνίξουν τὸν Κανάρη.
— Οἱ πυρετοὶ αὐξάνουν κατὰ τὸ Γκαζοχώρι.
— Ἀλλὰ πολὺ αὐξάνουν καὶ ὅσοι Κερατοχώρι.
— Καὶ πάλιν ἐξετάσθῃ προχθὲς ὁ Κανελλίδης.
— Καὶ πάλιν ἐξετάσθῃ προχθὲς καὶ ὁ Βαρελίδης.

Στὴ Σύμη ἕνα φίλημα
ὡς εἶδος κρυφομίλημα.

Ὡ! χαίρετε, Συμαῖοι, γνωστοὶ παλληκαράδες,
θαλασσινὰ δελφίνια καὶ ἀνδρεῖοι σφουγγαράδες.
Ἐνα φίλ' ὅσας στέλλω καὶ ἐγὼ ἀπ' τὴν Ἀθήνα,
ἂν καὶ ἴσως γιὰ νὰ φθάσῃ θὰ κάμῃ ἕνα μῆνα.
Κτυπᾶτε τὸν τὸν Τοῦρκο καὶ ὅλοι σὰς κάνουν χαῖ,
καὶ ἡ Κυβερνησίς μας μακρόθεν σὰς θαυμάζει.

Ὡ! χαίρετε, Συμαῖοι, ἀνδρεῖα παλληκαρία,
μὰ τὸν Κεῖμάλ βαρεῖτε μὲ στήθος καὶ καρδιά
καὶ ἂν ἴσως πετᾶτε ὅσα ξένα γιὰ σφουγγάρια,
κτυποῦν ἀνδρειωμέναις γυναῖκες καὶ παιδιὰ!..
Ὡ! χαίρετε, Συμαῖοι!.. ἐμπρός! κτυπᾶτε μόνον
καὶ ἡ Κυβερνησίς μας μακρόθεν ξεσπαθώνει.

Τρικούπη - Καλλιγᾶ συνομιλία
σὲ μιὰ τοῦ Φαληρέα παραλία.

Τ.—Καὶ κάμνετε λοιπὸν λουτρά;

Κ.—Συχνότατα τὰ κάνω.

Τ.—Πλὴν, φίλτατέ μου κύριε, καθὼς παντοῦ μανθάνω,
ἀπὸ εὐκοιλιότητα ἐπάδατε ἐσχάτως

καὶ ὁμιλεῖ περὶ αὐτῆς ὁλόκληρον τὸ κράτος.
Κ.—Πραγματικῶς ὑπέφερα καὶ ἀκόμα ὑποφέρω
ἐν τούτοις δὲν ἠξεύρετε πῶς διὰ τοῦτο χαίρω.
Εὐρίσκομαι, σὰς βεβαίω, εἰς κίνησιν μεγάλην,
τὴν πρώτην ζωηρότητα ἀνέκτησα καὶ πάλιν
καὶ ἐν εἰς οἰκονομικὰ γυμνάζομαι ποικίλα,
στέλλω ἐξ ἄλλου γράμματα ὅσων Ἀθηνῶν τὰ φύλλα,
μὲ τὰ ὅποια παρενθὺς τοὺς κάμνω ἄνω κάτω
καὶ μὲ τὴν λέξιν τοῦ Καμπέρων τὸν κόσμον συν-

[ταράττω]

ἂν δὲ κανεὶς τὸν ξευπὸν θελήσῃ νὰ μοῦ κάμῃ,
μὴν γενναίαν χώνευσιν ἐκ μέρους μου λαμβάνει.

Τ.—Πολὺ τρόντι σοβαρὸν τὸ πάθημά σας κρίνω.

Κ.—Ἀλήθεια πῶς τὸ ἤρατε τὸ γράμμα μου ἐκεῖνο
πρὸς τὸν γνωστὸν Παληὰν θρωπὸν;

Τ.—Μεστὸν ἐξ εἰρωνείας.

Κ.—Ἐγέννησ' ἱλαρότητα πολλὴν τῆς κοινωνίας
καὶ ἀκόμῃ τώρα συζητοῦν τὰ στόματα τοῦ κόσμου,
ἂν ὅντως ἡ ἐπιστολὴ ἐγράφη ἐκ χειρὸς μου.
Ἀλλ' ἂν δὲν τὸ πιστεύετε, ὑπόσχου' ἐν τῷ ἄμα
νὰ λάβῃ καὶ ἡ Ὁρὰ σας τοιοῦτον εἶδος γράμματος.

Τ.—Ἀλλ' εἰς τὴν τόσῃν φοβερᾷ τοῦ Νικολῆ σας κρίσιν
εἶναι ἀνάγκη τῶν λουτρῶν νὰ παύσετε τὴν χρῆσιν,
διότι, τί νὰ σὰς εἰπῶ!.. ἀντὶ νὰ ὠφεληθῶν
εἶναι μεγάλος κίνδυνος τὴν κρίσιν μὴν ἀδεήσουν
καὶ πρέπει νὰ φροντίσετε πρὸς τὸ κατὸν συμφέρον
διὰ τὸ ἰσοδύγιον κοιλίας τε καὶ ἐντέρων
καὶ οὕτω πῶς εἰσαγωγή καὶ ἐξαγωγή ἐπίσης
νὰ ἦναι ἴσαι πάντοτε ὡς ἀπαιτεῖ καὶ ἡ φύσις.

Κ.—Εἶθε τοιοῦτον νόημα καὶ σὰς νὰ συνηγορήσῃ,
ν' ἀντεπεξέρχεσθε μ' αὐτὸ κατὰ τοῦ Δεληγιάννη.

Τ.—Ὀλίγον εὐσηχημώτερον εἰς τὰς ἐκφράσεις τρόπον.

Κ.—Δὲν μᾶς ἀκούει, μὴν ἀμὲν, κανεὶς σ' αὐτὸν τὸν τόπον.

Κ.—Ἀλλ' ἤδη ἂς βουτήσωμεν ἀγνώριστοι σ' αὐτὸ κῆμα
καὶ εἰς τὰ λουτρά τῶν κυριῶν ἂς σπεύσωμεν τὸ βῆμα

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

- Φ.— Συνέδριον τεκταίνεται τριῶν Αυτοκρατόρων
καὶ θέτει ἐπὶ τάπητος τὸ ζήτημα τῶν φόρων,
ὁ δὲ Γεώργιος ἡμῶν εἰς Γμοῦνδεν διαμένει,
ὅπου θὰ σπεύσουν πρὸς αὐτὸν οἱ ἀνωτέρω ξένοι.
Ὁ Βίσμαρκ, ὅπως ἔμαθον, θὰ ὑπερθεματίσῃ,
ἀλλ' ὁ Καλνόκυ, Περικλῆ, δὲν θὰ πλειοδοτήσῃ.
τώρα ἔχει δὴ ν' ἀναμιχθῶν σ' αὐτὸ κ' αἱ Καρολῖναι
κ' ἔξ ὧν τούτων, Περικλῆ, σκέψου καλῶς καὶ κρίνε.
Ἡ Αἴγυπτος, τὸ Ἀστραχὰν καὶ τὸ Σουδὰν ἐπίσης
εἶναι, ὡς λέγουν, κύριε, τῶν Ἀγγλῶν κατακτήσεις,
ἀλλὰ ἐγὼ δι' ὅλ' αὐτὰ καθόλου δὲν φροντίζω
κ' ἀπλῶς τὸ πρᾶγμα ἐρευνῶ καὶ διασαφηνίζω.
Ναὶ μὲν ἀπέθαν' ὁ Μαχδῆς κ' ὁ Γόρδων ταυτοχρό-
[νως,
- πλὴν νέον πάλιν στάδιον ἀνοίγεται ἀγῶνος
κ' ἰδοὺ ἡ Δύσις φαίνεται πρὸς πόλεμον ἐτοίμη,
ἐνῶ δὲ ἄλλον, ἄνδρε, ἐγείρεται ἡ Σύμη,
συγχρόνως τὸ Εὐλόκαστρον ἐκείθεν τοῦ Τιανάρου
κ' ἀπὸ τοῦ νέου Φάληρον μέχρι Ξηροταγάρου.
- Π.— Μωρὲ γὰρ πέσ μου, Φασουλῆ, ἐσὺ δὲν κάνεις μπάνια;
ΣΦ.— Ἐκ θεμελίων σείονται συγχρόνως τὰ Βαλκάνια
καὶ εἶναι πιθανὸν πολὺ σ' αὐτὴν Φιλιππουπόλει
νὰ λάβουν μέρος ἐνεργόν κ' ἐγὼ καὶ σύ καὶ ὅλοι
καὶ μέσ' σ' τὴν Πόλιν ἔξαφνα μὲ ἄσπρη φουστανέλα
νὰ ἐφορμήσω περρωτός... καὶ σ' τὴν κορφή κανέλα.
Ἐν τούτοις ἂς ἀφήσωμεν παρήμερα τ' ἀστεία,
γιατὶ νομίζω, ἀδελφέ, πῶς εἶναι ἁμαρτία
νὰ παίζωμεν ἐν οὐ παικτοῖς καθὼς ὁ Δεληγιάννης...
Δὲν προχωρῶ...
- Π.— Κ' ἂν προχωρῆς σὰν τι καταλαμβάνεις;
Φ.— Καταλαμβάνω, φίλε μου, πῶς εἴμεθα χαμένοι,
καταλαμβάνω πῶς καλὰ τὸ κράτος δὲν πηγαίνει,
καταλαμβάνω, Περικλῆ, πῶς τὸν καιρὸ μου χάνω,
καταλαμβάνω, κύριε, πῶς δὲν καταλαμβάνω.
Καὶ ὅταν ἤκουα προχθὲς τοῦ Τσόχα τὸν Φεραιόν
νὰ λέγῃ ὅ,τι ὑψηλὸν καὶ ὅ,τι φοικαλέον
καὶ τῶν βαρβάρων ἐβλεπα τὰς στρατιάς ἐμπρὸς μου,
τό γε νῦν ἔχων πρὸς στιγμὴν ἐθάμβωσα τὸ φῶς μου
καὶ εἶπον «ὦ Πανάρετε, ἂς ἤμουν ἐν τῷ μέσῳ
κ' ἐκεῖ κοινοῦ κ' ἡ ν' πλ' ἡ γ' ἡ ν' νὰ λάβω καὶ
[νὰ πέσω,

- διότι ἔχω ἄπειρα κ' ἐγὼ σ' τὴν ῥάχη χρεῖ
καὶ δὲν μὲ σώζουν ἀπ' αὐτὰ οὐτ' ἐκατὸ Φεραιόν.
Π.— Ἀλήθεια εἶδες τὰς Πληγὰς ἐσὺ τοῦ Ἀρνιωτάκη;
Φ.— Ἀ! ἦτο δρᾶμα κωμικὸν γραμμένον μὲ φαρμάκι
πλὴν μόλις, φίλε Περικλῆ, κατήλθεν ἡ αὐλαία,
ἀπήγαγον σ' τὰς φυλακὰς εὐθὺς τὸν συγγραφέα
καὶ θέαμα οἰκτροτάτον χρεωκοπίας ἦτον...
Π.— ὦ λυπηρὸν συμπέρασμα φορικτῶν ἀστειότητων!
Φ.— Μὰ δὲν εἰξεύρω, Περικλῆ, τί μοῦ συμβαίνει πάλιν
κ' αἰσθάνομαι πρὸς πόλεμον διάθεσιν μεγάλην
καὶ ὅτιαν πρὸς στιγμὴν σκεφθῶ τὰ ἐν Φιλιππουπόλει
μου ἔρχεται ἡ ὄρεξις νὰ βγάλω τὸ πιστόλι,
νὰ ῥίξω μιὰ, νὰ ῥίξω διστό, νὰ ῥίξω τρεῖς καὶ κατὰ
ποῦ νὰ νομίσουν πυρκαγιὰ πῶς εἶναι σ' τὴν Παλάτι,
συγχρόνως δὲ νὰ τιναχθῇ κ' ἡ Πυριταποθήκη
καὶ ν' ἀντηχήσῃ μιὰ κραυγὴ εἰς τὸν αἰθέρα «Νίκη».
Δὲν ξέρω τί νὰ σοῦ εἰπῶ!... ἔξήντησα τὰ πάντα,
τὰ ἴδια πάντοτε σχεδὸν σοῦ ὀριθμῶ συμβάντα,
μὲ ἀναγκάζεις, κίβδηλε, νὰ τρέχω σ' τὰ ὀπίσω,
δὲν εἶν' αὕτη κατάστασις πραγμάτων... θὰ σὲ φτώσω.
Δὲν ἔχω πλέον ἀδελφόν, δὲν ἔχω πλέον φίλον,
παρῆλθεν ἑβδομάς σχεδὸν χωρὶς νὰ φάγω ξύλον,
δὲν θέλω πλέον τίποτε, τὰ πάντα ματαιότης,
εἴμεθα πάντες, Περικλῆ κ' ἐγὼ καὶ σύ προδόται,
ἐγὼ, μωρέ, κατήντησα ὡς εἶδος τι Παυλάκη
καὶ μιὰ κοινοῦ κ' ἡ πλ' ἡ γ' ἡ καθὼς τοῦ Ἀρ-
[νωτάκη,

- ἐγὼ δὲν ἔχω, πάτερ μου, ἄλλη καμμιὰ ἐλπίδα,
εἰμὴ τὴν προσφιλεῖ πατρίν καὶ τὴν χρυσὴν σταφίδα.
Χαῖρε λοιπὸν καὶ σύ, σταφίς, ποῦ δὲν ἐβράχης διόλου,
ἀλλέως θὰ πηγαίναμε κ' ἐμεῖς κατὰ διαβόλου,
ποῦ ἀπὸ τοῦ Δαμασκηνοῦ μᾶς σώζεις τοὺς οἰκίσκους,
διὰ νὰ μὴ γυρίζωμεν σ' τοὺς δρόμους μετοὺς δίσκους...
χαῖρε ὅτ' ἡ μαυρίλα σου δὲν εἶνε πένθους δείγμα...
Π.— Λάβε λοιπὸν μιὰ κουτελιὰ γὰρ νὰ σοῦ μείνῃ στίγμα.

Εἰς τὰ Ὀλύμπια ἐκεῖ
μιὰ φάρσα μας τρομακτικὴ.

Λοιπὸν, φιλόμουσον κοινὸν τῆς φίλης πρωτευούσης,
σωρεύσου σ' τὰ Ὀλύμπια τὴν προσεχῆ Τετράδη,
μιὰ νέα κωμῳδία μᾶς μονόπρακτὴ ν' ἀκούσης
ὡσάν κ' ἐκεῖνον τὸν πτωχὸ Ἀναπαράδιάν.
Δὲν ξέρω πῶς θὰ σὰς φανῇ κ' αὕτη ἡ σαχλαμάρα,
ἀλλ' ὅπως καὶ ἂν σὰς φανῇ, δὲν δίνω μιὰ πεντάρα.

Ὅποιος θεριακλῆς γυρεύει καπνὸν πρώτης γιὰ ραχάτι,
θαῦρη σ' τὸ Καπνοπωλεῖον Περικλέους Μενιδιάν,
κάτω τοῦ Ξενοδοχείου τοῦ γνωστοῦ τῆς Μασσαλίας
κ' εἰς τὸν δρόμον τοῦ Αἰόλου... ταῦτα χάριν ἀκριβείας.

ὁ ὦ Ρωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα σ' τὸ τυπογραφεῖο
οὗ Σταυριανοῦ κατέβη — κ' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
ἐκ τῆς βρώμας τῶν Χαυτείων — μ' ἕνα κάποιο Φαρμακεῖον,

Καφενετῶν· Εἰς Φρονούντων· — νύκτα ἡμέρα συζητούντων,
μὲ μπακάληδες καμπόσους, — πατ' ἀπὸ τῆς ἀλλοῦς τόσους,
μ' οὐρητήρια, σαντούρια — καὶ μιὰ μάνδρα μὲ γαιδοῦρι.